

man har gennemgaaet Præsteskolen, vide Præsterne selv. Den Skole, de gennemgaa, maa kunne frigøre dem for slige Bekymringer. Man ser jo, at der stadig er større og større Begærlighed efter at avancere ikke alene med Hensyn til Embedsindtægter, men ogsaa om muligt med Hensyn til Rangen. Og at man har frigjort sig for saadanne Bekymringer, har jeg bl. a. et Vidnesbyrd om, som forekommer mig at være ret mærkeligt. Jeg kender en Mand, som for nogle Aar siden søgte at blive Valgmenighedspræst, men da han lejlighedsvis var kommen frem med en Udtalelse om, at han ikke godt kunde være Præst i Folkekirken, fordi han ikke fandt Lønningsmaaden i Overensstemmelse med Vorherres Ord, med det ny Testamente, fandt den daværende Biskop denne Udtalelse saa kættersk, at han af den Grund ikke kunde tilstede, at Manden blev Valgmenighedspræst. Altsaa jeg skønner, at man har frigjort sig i det hele taget for Anfægtelser i den Retning, jeg har tilladt mig at anføre. Nærmere skal jeg naturligvis ikke komme ind paa den Sag. Det kan jo efter det, jeg her har nævnt, være en ret farlig Historie, og hvis jeg skulde fordybe mig for meget deri, kan man ikke vide, om der ikke blev stillet det Spørgsmaal til mig, om det ikke mulig var bedst, at jeg blev konfirmeret paa ny, fordi jeg ikke var tilstrækkelig inde i disse almindelig kendte Ting paa det religiøse Omraade.

Svend Høgsbro: Jeg skal ikke komme videre ind paa dette Lovforslags Indhold. Det forekommer mig imidlertid unægtelig noget ubilligt at forlange Skat af visse gejstlige for en Rang, som deres Embeder medføre, og som de muligvis slet ikke bryde sig om. Der er jo dog en anden Udvej end den, Lovforslaget peger paa, nemlig den Udvej, det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) i Fjor pegede paa, at befri de paagældende gejstlige for den Rang, som medfører Skatten, og der er endelig ogsaa en anden Udvej, som jeg ligeledes vil pege paa, og som maaske kan kaldes en Mellemsvej, nemlig at gøre det frit for Præsterne, om de ville beholde Rangen tillige med Skatten eller slippe for begge Dele. Jeg henstiller at tage dette under Overvejelse. Det vilde kun betyde, at man udvider til ogsaa at gælde de gejstlige, her er Tale om, den Adgang, som Anordningen af 17de September 1870 hjemler afskedigede Embeds- og Bestillingsmænd til at frasige sig de

dem tillagte Titler, saa længe de ere i Embedet.

Det, der nærmest har givet mig Anledning til at tage Ordet, er et Spørgsmaal, jeg vilde gøre til den højtærede Kultusminister. Naar man ser hen til den Ihærdighed, hvormed den højtærede Minister kæmper for denne lille Sag, og til den Kendsgerning, at dette lille Lovforslag, saa vidt jeg har kunnet se, er det eneste Lovforslag — bortset fra Forslaget om kirkelig Ligning — vedrørende kirkelige Anliggender, som den nuværende højtærede Kultusminister har forelagt i sin Regeringstid, ligger det Spørgsmaal nær, som jeg vil rette til den højtærede Minister: Er dette virkelig hans kirkelige Program, er dette alt, hvad vi kunne vente os af den nuværende højtærede Kultusminister i Henseende til Løsningen af de mangfoldige kirkelige Spørgsmaal, som i ældre Tider — og, som det synes mig, med Føje — beskæftigede Kultusministrene og Rigsdagsmændene og lagde Beslag paa Tanker og Tid i langt større Omfang, end dette lille Lovforslag kan gøre det? Maa jeg blot nævne Spørgsmaal som Præstevalg, Præstelønninger, en forandret Form for Vielse og Begravelse, om ustuderede Folks Adgang til at opnaa Ordination, om Konfirmation, om udvidet Brug af Kirkerne, ja der kunde nævnes adskilligt flere. Er det virkelig ikke den højtærede Ministers Mening at røre ved disse Spørgsmaal? Særlig skal jeg fremhæve, at den højtærede Minister, saa vidt mig bekendt, selv har haft nedsat en Kommission angaaende Naadensaaret, noget, som der netop klages over, og som ligger hen i en meget uheldig Tilstand, og at denne Kommission har afgivet Betænkning. Vi have imidlertid ikke set noget som helst Udslag deraf i Forslag til Rigsdagen. Det var dette Spørgsmaal, som jeg væsentlig fandt Anledning til at rette til den højtærede Minister.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Naar der tales om den Ihærdighed, hvormed jeg kæmper for dette Forslag, finder jeg dog Anledning til at gøre opmærksom paa, at Sammenhængen er den, at det er et Forslag, som var fremsat af den forrige Minister og vedtaget i Landstinget og derfra gik over i Folketinget, hvor det ikke kom længere end til første Behandling. Det forekommer mig derfor ganske naturligt at optage denne Sag, og det vil maaske lettere forstaas, naar jeg kommer til at tale lidt